

DIUMENGE XXVIII DURANT L'ANY

UN ITINERARI, EN COMPANYIA DE L'EVANGELISTA MARC...

Diumenge passat, Jesús, havent deixat definitivament Galilea, prenia el camí vers Jerusalem, on, havia anunciat dues vegades, que i tindria lloc la seva passió. El començ del seu pas de la Judea i la Transjordània havia estat marcat per dos incidents:

+ el primer, provocat per la pregunta – trampa dels fariseus sobre el divorci; Jesús havia remès els seus interlocutors al disegni original del Creador, abans de concloure: *Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.*

+ el segon provocat pels la reacció dels deixebles que havien renyat vivament els pares que presentaven els seus fills a Jesús perquè els tocàs. *Deixeu venir els nens, no els exclogueu, el Regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebi el Regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.].*

. Avui, “fent camí” en la seva marxa vers Jerusalem, Jesús veu com un home corre cap a ell i s'agenolla per demanar-li: *Bon mestre, què he de fer per tenir en herència la vida eterna?*

2. ... A LA DESCOBERTA DE JESUCRIST, EL FILL DE DÉU:

Dues lectures que ens criden a llevar tot obstacle que ens travi seguir Jesús pel camí del Servent:

+ A la possessió dels béns materials, sabrem preferir la Saviesa, que és do de Déu, fins el punt de fer nostra la pregària que l'autor inspirat presta al rei Salomó: *perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang*

+ als béns que ens fan presoners sabrem preferit la adhesió alliberadora de la persona de Jesús, que “posa la seva mirada” sobre nosaltres, ens crida a seguir-lo pel camí del Servent?

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA Saviesa 7, 7-11

Aprofundir aquest text.

Ens trobam quasi als començaments de l'era cristiana. Un jueu cultivat es posa a fer l'elogi de la Saviesa. Jugant amb un artifici literari, posa els seus propòsits als llavis del rei Salomó, tipus-model de savi de l'Antic Testament, que, al començ del seu regnat, havia anat al santuari de Gabaon per demanar a Déu: *Concedeix, doncs, al teu servent que tingui enteniment per a poder jutjar el teu poble i discernir entre el bé i el mal...* (1 Reis 3, 5-12: primera lectura del diumenge 17 A)

La Saviesa, que és l'orientació de la vida “segons Déu”, que permet de veure el món amb una altra mirada, la mirada de Déu, és un do del Senyor; cal demanar-la amb perseverança en la pregària: *T'he pregat, i m'ha estat donada. He suplicat, i l'esperit de Saviesa ha vingut a mi....*

La Saviesa mereix ser preferida a tot: per aquell que creu en el Déu de l'aliança.

- + als dons pròpiament reials de la riquesa, de la glòria, del poder.
- + la posa per damunt de tots els béns de la cultura (7, 17-20)
- + la posa sobre totes les virtuts (8, 7).

Paradoxalment la Saviesa, aquest “únic necessari”, aporta per escriure tot allò que s’ha deixat de preferir-la: *Tots els béns m’han vingut amb ella, i per les seves mans una riquesa incalculable...* Una darrera frase que ja anuncia el “cent per un “ de l’evangeli d’avui.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Una proclamació calmada, meditativa, fent respiracions, serà la millor manera de servir el text de la Saviesa.

El lector estarà atent a posar de relleu

- El joc constant dels PARAL·LELS (fins el punt que es pot disposar aquest text en dues columnes) i en les INSISTÈNCIES:

7 a. He pregat

7b He suplicat

8. L’he preferida...

9. No l’he comparada...

10 a L’he estimat

10b. l’he escollit...

11a. Tots els béns m’han vingut....

i per les seves mans....

- El joc de OPOSICIONS:
 - . riquesa / tinguda per no res
 - . tot l’or del món / un poc d’arena
 - . l’argent/ com el...

LA PROGRESSIÓ en l’elecció dels verbs:

Pregar / suplicar

Preferir, estimar.... escollir.

Lectura del llibre de la Saviesa 7, 7-11

Vaig pregar Déu que em donàs enteniment, i m’ho concedí, vaig cridar l’Esperit de saviesa, i em vingué. La preferesc a ceptres i tronos, i, comparada amb ella, tenc la riquesa per no-res. Ni tan sols la compar amb les pedres més precioses, perquè tot l’or del món, al seu costat, no val ni un gra d’arena, i la plata no val més que el fang. L’apreciï més que la salut i que la bellesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s’apaga mai. Juntament amb la saviesa m’han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

EL SALM 89

- El salm 89, utilitzat com a “litúrgia penitencial” en el culte d’Israel, és una súplica pels pecats d’un poble sempre temptat per l’atracció dels ídols. Que el Senyor li faci percebre la veritat de la seva condició humana *Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor*; que ell l’introdueixi en la seva Saviesa.

En aquest diumenge de la crida, vocació de l’home ric per Jesús, pujant a la seva Passió, l’Església fa d’aquest salm la seva pregària: qui haurà seguit el Messies pobre i humiliat - *Perquè allò que sembla absurd en l’obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l’obra de Déu és més fort que no pas els homes. (1Cor 1, 25)*- coneixerà l’alegria del matí de Pasqua.

SEGONA LECTURA. Hebreus 4, 12-13

Aprofundir aquest text

Només dos versets, però amb una força excepcional!

Dirigit a cristians de ja fa temps, temptats de negligir la Paraula de Déu, l'autor comenta el salm 94: *Si escolteu.....* Fa temps, durant la marxa pel desert, els fills d'Israel, en lloc de donar la seva fe a qui l'havia fet sortir d'Egipte, s'havien mostrat desconfiats amb el Senyor: El seu camí havia durat quaranta anys. Avui nosaltres que som companys de Crist (3, 14), sabem ser dòcils a la Paraula de Déu? Cap escapatòria no és possible: la nostra actitud ens judica.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Molt breu- no comporta més que dos versets- però d'una força excepcional, aquest text es mereix una **ATENCIÓ PARTICULAR.**

- La seva proclamació anirà precedida d'un silenci (una introducció, com es sol fer moltes vegades, la desfloraria. Si la lectura és prou entenedora no cal cap introducció, i si un diumenge se'n fa, hauria de ser molt curta)
- Mentre el lector anirà sense precipitació a l'ambó.
- Igualment, la proclamació es perllongarà amb un SILENCI, restant el lector a l'ambó abans de retornar al seu lloc.

EL LECTOR vetllarà a diferenciar bé

- **La primera frase que** celebra, en una sèrie d'afirmacions plenes d'imatges ben fortes, l'eficàcia sense volta i el poder incisiu de la Paraula de Déu.
- *És viva / la Paraula de Déu*
- *Penetra en el més profund de l'ànima*
- *Jutja les intencions i els pensaments del cor.*

La segona frase que la perllonga i l'amplifica, però aquesta vegada, en una manera negativa de la comparació.

- *Cap criatura escapa als seus ulls*
- *Tot és nu davant d'ella*
- *Descobert davant els ulls*

La **Conclusió**, molt breu, que sona com un advertiment destinat a fer-nos estar en vetlla: *d'aquell a qui haurem de donar comptes.*

Hebreus 4, 12-13

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i d'aquell a qui haurem de donar comptes.

APROFUNDIR L'EVANGELI Marc 10, 17 – 30

De la mirada de Jesús sobre l'home que ha corregut vers ell....

Entre la segons (9, 31) i la tercera (10, 33-34= anuncis de la passió – resurrecció), Marc ha reunit un cert nombre d'ensenyaments de Jesús destinats a les comunitats cristianes. *Aquesta inserció és rica en*

significat: És molt remarcable que Marc hagi arrelat tota la seva catequesis moral sobre la passió de Crist. En tot de moralitzar o referir-se a tal o qual precepte escripturístic, ell no coneix altre fonament de la moral cristiana que la imitació de Crist (...). Els grans passatges que anuncien el destí del Fill de l'Home no són pròpiament un parlar exhortatiu, sinó que és a partir d'aquest destí cristià que cal comprendre les exigències pràctiques de la vida cristiana. No s'estranyarà que aquest camí pràctic sigui absolutament radical, sense cap compromís (...). La imitació de Crist constitueix la clau de tota la "moral" tal com ens la presenta l'evangelista Marc (B. Standaert: L'Évangile selon Marc. Pàg. 78-79).

Al diumenge 26, hem acollit ensenyaments de Jesús reagrupats gràcies a tres mots clau: *el nom de Jesús, els petits, fer caure en pecat*. Al 27, hem meditat sobre la resposta de Jesús a la pregunta – trampa .

Avui, l'anada d'un home ric cap a ell serà l'ocasió d'un nou ensenyament.

Després d'una estada a "casa" (diumenge passat) Jesús retorna a fer camí que va a Jerusalem. *Es posa en camí, quan un home corre vers ell . Aquesta trobada amb l'home ric, toca un altre punt important de la primera catequesis cristiana: el de les riqueses. La dramatització del diàleg és molt acurada. Per etapes successives, un es conduit al punt límit: Però açò és impossible! Mur contra el qual es trenquen tots els esforços humans, fins que només Déu omple tots l'espai : Per a Déu res és impossible. (L'Évangile selon Marc p. 80).*

- Tal com comença la trobada fa preveure un final feliç.
- L'home frissa: Corre cap a Jesús. I en un gest quasi litúrgic, s'agenolla davant d'ell.
- I si fa aquesta anada i fa aquest gest, no és per demanar cap curació. És, simplement, per plantejar una pregunta a Jesús que li té el cor inquiet i que manifesta la seva disponibilitat interior: *Bon Mestre.....*
- Jesús comença per desaparèixer davant del Déu únic, ell és l'únic bo, i del qual la Llei és un do de la seva bondat. Continua: *Ja coneixes els manaments, no li demana aquí res de més que el que cal fer per ser un bon jueu: No mataràs.....*
- La resposta d'aquell home és breu, mostra la seva rectitud i la seva fidelitat: *Mestre ja ho he observat des de petit.....*
- Tot de cop, d'un diàleg sobre les condicions de la vida eterna, la trobada passa a un relat de vocació.
- Jesús se'l mira. *Una mirada penetrant, un impuls de tendresa que remarquen la grandesa de l'oferta que serà feta i la sort de ser-ne l'objecte (S. Légasse, o.c. 613 – 614)*
- *Només et manca una cosa*, declara Jesús que li llença una crida exigent en cinc imperatius dels quals els dos darrers mostren la radical novetat: *vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.»*,
- No es tracta per aquest home en la seva recerca de Déu, de prolongar el que ha fet des de la seva joventesa renunciant als seus béns per donar-los als pobres. Es tracta ara, per aquest fidel jueu, de sobrepassar la fe dels seus pares despullant-se dels seus béns per seguir Jesús, esdevenir el seu deixeble. *La finalitat del despullament, no és un alliberar-se de l'home en vistes a una recerca espiritual, sinó d'agregar-lo a la societat dels qui segueixen Jesús, compartint la seva vida després d'haver trencat els lligam, que els o dificultaven. (o.c. p. 615).*
- A aquestes paraules – la trobada que havia començat prometedora, es torna no res-: *el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric*. Havent tingut la sort que li era oferta, ell en trobà les condicions massa feixugues. Partit entre l'atracció per Jesús i l'atracció pels diners, no s'ha pogut despullar d'aquests darrers.

La Bona nova proposada per Jesús, és una crida a un anar més enllà. No basta ser fidel als manaments, cal posar-se a seguir la persona del Messies. El punt fort de la narració no està en l'abandonament dels béns, sinó en l'adhesió a la persona de Jesucrist; la fe cristiana va a aconseguir,

acabant-la, la fe jueva. No oblidem que aquesta història de l'home ric és narrada a l'interior del camí irreversible de Jesús vers la seva Passió. Seguir Crist – esdevenir cristià – no es fa sense un cert despullament (o.c. 147).

... a la seva mirada circular sobre el grup dels seus deixebles:

- *L'home se n'anà. I és ara, sobre els qui l'envolten, sobre el grup dels seus deixebles, que Jesús posa els seus ulls, advertint per la seva insistència de la gravetat de la paraula que pronunciarà.*
- *«Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu!», els diu. Després insisteix en la força paradoxal de les imatges orientals: És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri al Regne de Déu.»*. En efecte, explica J. Hervieux, *els orientals aprecien molt aquestes hipèrboles fetes per atreure l'atenció. I per aquella època, el camell amb les seves feixugues càrregues evoca perfectament la dificultat del ric per la seva opulència (o.c. 148).*
- Els seus deixebles *quedaren sorpresos, esglaiats*. Tant més que, a l'Antic Testament, la riquesa era considerada com un signe de la benedicció i que només els rics que oprimien els pobres hi eren condemnats.

D'aquí la pregunta dels deixebles, de cada vegada més desconcertats: *«I qui es podrà salvar!?»*

- Un altre cop, Jesús se'ls mira: és la tercera vegada que en un sol fragment, Marc atreu l'atenció sobre la mirada de Jesús: *«Als homes, els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»*

La salvació va més enllà de les capacitats humanes. És un do gratuït de Déu: només ell pot salvar els homes: *Déu ho pot tot*. Aquí s'hi troba un eco de la paraula divina a Abraham quan Sara, en la seva vellesa, dubta de la seva fecunditat; se la troba també a Lc 1, 34.

Sense oferir al ric una seguretat comercial ni deixar-lo enganyar per les seves pròpies forces, el diàleg s'acaba suggerint a l'humana feblesa de posar-se, en les situacions perilloses en tant que inevitables, en mans del poder diví.

- La seqüència s'acaba en un interrogant de Pere, que, en nom dels Dotze, s'inquieta per sobre si el compromís total del seu grup en el seu seguiment conserva un valor als seus ulls.

La resposta de Jesús està amarada d'una gran solemnitat: **Amén, amén....** (en veritat, en veritat us dic) *Us ho dic amb tota veritat*. Hi ha una bona recompensa- i no de les petites- per a tots aquells que, per adherir-se a ell, s'han separat, han deixat persones estimades i béns preciosos. Rebran – anuncia Jesús, recurrent altra vegada a una espècie d'hipèrbole, *el cent per u*, cent vegades més del que ells han deixat.

Marc és molt conscient que aquestes paraules degueren tocar el cor dels cristians de Roma ,per a qui ell escriu. Per convertir-se a Crist i a la seva Bona Nova (per causa meua i de l'evangeli), alguns han conegut ruptures doloroses amb els seus pares i l'abandonament del seu patrimoni. L'evangelista remarca que com Jesús, que ha fet ruptures, ells ja han trobat en la comunitat cristiana una nova família, uns nous béns... Des d'ara, els és donat alguna cosa de la benaurança futura: “la vida eterna”. Marc no ignora, mentre que la seva condició present no és exempta d'ombres. Amb realisme, ha ficat les persecucions en el lot de les recompenses promeses. Diu amb mots molts semblants, el que Jesús ha anunciat abans: Qui perd la seva vida per mi i per l'evangeli, la salvarà.